

MIDDENSTANDSZIEKTEVERZEKERING.

Dezer dagen heeft de afdeeling Apeldoorn e. O. besloten aan het hoofdbestuur onzer Maatschappij te laten weten, dat volgens haar meening (d. i. der afdeeling) de Maatschappij zich voorloopig niet behoort te bemoeien met de middenstandsziekteverzekering. Misschien kan het nuttig zijn, te dezer plaatse de overwegingen mede te deelen, die tot bedoeld besluit leidden. Het zijn de volgende.

Ieder onzer weet, dat sedert een thans reeds vrij groot aantal jaren de bemoeiingen onzer Maatschappij op onrustbarende wijze zijn toegenomen, waardoor de administratieve werkzaamheden een geweldigen omvang kregen. Daarmede gelijken tred hielden natuurlijk het totaal der uitgaven in geld, het aantal commissies, enz. enz. en . . . het tijdverlies. Tijdverlies niet alleen van bedoelde commissies, min of meer „diligent”, en van de leden van het hoofdbestuur, maar ook van de leden der verschillende afdelingen, op wier vergaderings-agenda als *hoofdzak* veelal „maatschappelijke” vraagstukken geplaatst moeten worden. Het mag dus ongetwijfeld niet overbodig worden geacht, in elk zich voordoend geval rijpelijk te overwegen, of ingrijpen van onzen kant wel bepaald vereischt wordt.

Wat nu de middenstandsziekteverzekering aangaat, zien wij verschillende verzekeringmaatschappijen aan een groote groep van menschen uit min of meer welgestelden kring de gelegenheid openen, eventueel gemakkelijker dan anders hun doktersrekening te betalen. Om zich dat gemak te verzekeren, betalen die personen een zekere premie aan de verzekeringsinstelling. Er is dus een geldelijke overeenkomst, bijv. zooals men zijn huis e. d. tegen brandschade verzekert; het zou zelfs niet ongerijmd zijn, wanneer iemand, om zeker ervan te blijven, dat hij (ook) aan zijn verplichting tot betaling eener doktersrekening zal kunnen voldoen, zich tegen brand verzekerde, dus een ander soort verzekering sloot. In het eene zoo min als in het andere geval is zoo'n verzekering iets, wat den dokter rechtstreeks aangaat: hij heeft reeds genoeg te doen met voor de gezondheid van zijn patiënten te zorgen. Dezen behooren zelf te zorgen voor de gezondheid van hun beurs, en kunnen moeilijk eischen, dat des dokters zorg zich zelfs tot dat deel van hun organisme(?) uitstrekt!

Trouwens, zij, die als particulier van deze middenstandsziekteverzekering gebruik maken, zijn menschen, die over het algemeen best voor hun eigen belangen weten te zorgen: ambtenaren, flinke winkeliers, onderwijzers, e. d. m., personen van een zekere ontwikkeling, wier zonen, broers of neven onze collega's zijn. Hen tegen misschien somtijds in onze oogen niet volkomen aanbevelenswaardige verzekeringsinstellingen te willen beschermen, zonder dat zij ons dit hebben gevraagd, zou dus zelfs van een zekere aanmatiging getuigen.

Of is het de bezorgdheid voor de beurs, die van ons zelf is, welke ons zorgzaam hoofdbestuur in deze beweegt? Zoo ja, dan schijnt die bezorgdheid misplaatst. De middenstandsverzekeringsklanten (s. v. v.) zijn, met uitzonderingen, soliede menschen, die zich bijv. niet, zooals een groote groep van „bus”-patiënten in de groote steden, door den een of anderen bode of directeur naar een dokter laten „drijven”, dien zij niet zelf hebben gewild. En voor het overige blijft de verzekerde, onverschillig of de verzekerende maatschappij hem vlot of niet vlot behandelt, tegenover zijn huisarts verplicht diens rekening te voldoen.

Beweegredenen om ons niet met deze verzekering te bemoeien, doch haar zich buiten ons om te laten ontwikkelen, zijn er vele meer. Zouden wij één verzekeringsinstelling een officieel brevet uitreiken, zonder met volkomen *zekerheid* te kunnen waarborgen, dat zij zonder fouten functioneert? Of, onder ons „toezicht” *vele* nemen, de concurrentie vrijlaten? In ieder geval gaan wij, zonder noodzaak, vele moeilijkheden tegemoet. Zien wij daarentegen „de kat uit den boom” en neemt deze een o. i. verkeerden weg, dan geloof ik, dat wij haar nog wel bijtijds een of ander „bindend” besluit in dien weg kunnen leggen, en tot inkeer brengen. Wanneer wij ons onthouden van tusschenkomst, geloof ik niet, dat ons eenig verwijt, van welken kant ook, kan treffen. Met de „volksgezondheid” houdt de middenstandsziekteverzekering m. i. slechts zéér in de verte verband.